

19/44

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van 24 december 2019 door A, hierna te noemen klager, ingediende klacht tegen drs. B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in het NIP-register psycholoog NIP.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met bijlagen d.d. 24 december 2019 (inclusief de correcte versie van bijlage 7);
- het verweerschrift met bijlagen d.d. 30 januari 2020;
- de e-mails van klager van 26 maart 2020 waarbij hij twee nadere bewijsstukken overlegt.
- de brief van verweerster van 16 april 2020 met producties waarin zij reageert op deze door klager nader overgelegde bewijsstukken;
- de pleitnota van verweerster overgelegd ter zitting.

Nadat de mondelinge behandeling van de klacht mede vanwege Corona een aantal keer was uitgesteld, heeft deze plaatsgevonden ter zitting van het College van 4 november 2020, waarbij klager en verweerster aanwezig waren. Klager werd vergezeld door mevrouw mr. C.M.D. de Waele, vertrouwenspersoon. Verweerster werd ter zitting bijgestaan door mevrouw mr. A.C. de Die, advocaat te Amsterdam.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan:

- a. Klager is de vader van een zoon, geboren in 2014. De zoon is meervoudig gehandicapt.
- b. Klager en de moeder van de zoon (hierna ook wel gezamenlijk genoemd de ouders) zijn verwickeld in een complexe echtscheiding. De zoon is onder toezicht gesteld. Hij verblijft bij moeder.
- c. In 2018 werd vader bij zijn pogingen een omgangsregeling en ouderschapsplan betreffende de zoon te bereiken met zijn ex-echtgenote ondersteund door C, Kinder- & Jeugdpsycholoog NIP.
- d. Verweerster is werkzaam als psycholoog NIP in haar praktijk X te Z.
- e. C heeft klager toen geattendeerd op de praktijk van verweerster en heeft vervolgens op verzoek van de Gezinsinstelling (hierna de GI) contact met verweerster opgenomen met de vraag of zij iets kon betekenen in deze zaak. Verweerster heeft hierop bevestigend geantwoord. C heeft vervolgens de gegevens van verweerster doorgestuurd aan de gezinsvoogd.
- f. Op 9 januari 2019 heeft de gezinsvoogd een mail gezonden aan klager, de moeder en verweerster waarin zij aangeeft een afstemmingsgesprek met de ouders voor hulpverlening door verweerster in te willen plannen.
- g. Op 21 januari 2019 zijn de beide afstemmingsgesprekken tussen verweerster, de beide ouders afzonderlijk en de gezinsvoogd gevoerd. Verweerster heeft hierbij aan de ouders uitgelegd dat zij hen begeleiding kan bieden in de emoties die spelen rond de omgangsproblematiek.

- h. Verweerster heeft op 23 januari 2019 aan klager en moeder per e-mail een samenvatting gestuurd van hetgeen er op 21 januari 2019 is besproken.
- i. Klager heeft op 23 januari 2019 aan verweerster een e-mail gestuurd luidende als volgt:
 “(...)

Ik moet toch even inhoudelijk wijzen op 1 puntje:

A heeft alvast aangegeven (zoals eerder besproken tussen jullie, maar waar ik niet bij was) dat zijn persoonlijke doelstelling is dat hij wil werken naar 50% co-ouderschap.

Dit is besproken met X (de gezinsvoogd) en niet tussen moeder en mij.

Dit was de oorspronkelijke insteek van Y (de GI) om solo parallel ouderschap te onderzoeken.

Gebaseerd op minimale communicatie en 50/50 tijd bij ouders.

Bij het vasthouden aan deze uitgangspunten ben ik akkoord en zie ik uit naar onze afspraken.

(...)”
- j. Vervolgens hebben beide ouders via e-mail ingestemd met het onderzoek door verweerster.
- k. Verweerster heeft vervolgens met klager, de moeder en de gezinsvoogd gemaaild en heeft als datum voor onderzoek voorgesteld het weekend van 16 of 17 februari dan wel maandag 18 februari 2019. Vervolgens heeft verweerster een afspraak ingepland met klager op zondag 17 februari en met moeder op woensdag 20 februari 2019.
- l. Verweerster heeft vervolgens op zondag 17 februari 2019 met klager gesproken. Zij heeft daarbij de door haar opgestelde en door de ouders te ondertekenen “overeenkomst gezinsinterventie” meegenomen.
- m. Later op die dag heeft klager een e-mail aan de gezinsvoogd gestuurd luidende als volgt:
 “Vandaag is B bij mij langs gekomen voor een eerste sessie. Echter zijn wij niet begonnen met de hulpverlening.

De hulpverlening van B zetten wij in goed overleg on-hold.

Na de eerste kennismaking van 4 weken geleden kreeg ik enorme twijfel bij de inzet en de rol van B. Meteen vandaag bij de start gaf B aan dezelfde twijfels te hebben.

Ze geeft zelf aan dat ze niet de geschikte persoon is om te onderzoeken of er een solo-parallelouderschap mogelijk is. Deze opdracht was haar niet goed duidelijk toen ze voor het eerst benaderd werd.

Mijn complimenten voor B om dit wel direct bespreekbaar te maken, nog voordat wij gestart zijn.

Denk dat niemand hier schuld aan heeft. De opdracht is niet duidelijk genoeg geweest naar B of niet goed overgekomen. Maakt niet uit welke van de twee het is geweest. (...)

B geeft aan in haar netwerk wel de juiste persoon te hebben om deze opdracht aan te nemen.

Daarnaast wil en kan B wel ondersteunend blijven in de hulpverlening. Daar kan ze een grote toegevoegde waarde zijn. Ik zie haar ook graag betrokken blijven.”
- n. Bij e-mail van 18 februari 2019 heeft verweerster aan de ouders en de gezinsvoogd voornoemd bericht dat klager een meer praktische vraag heeft, namelijk begeleiding bij het opstellen van een ouderschapsplan. Verweerster schrijft zelf niet de juiste persoon te zijn dit praktische deel op te pakken en dat zij hiervoor iemand anders in gedachten heeft. Verweerster stelt in de mail vervolgens voor te bellen met de gezinsvoogd over de ontstane situatie en wil het al ingeplande gesprek met moeder op woensdag 20 februari 2019 daarom uitstellen en de ontwikkelingen verder afwachten. Zij geeft in deze mail ten slotte een toelichting op wat haar hulp in zou kunnen houden en biedt aan dat zij indien gewenst altijd kan bijspringen.
- o. De contacten tussen klager en verweerster zijn vervolgens beëindigd.
- p. Klager heeft thans geen omgang met de zoon.

III Het standpunt van klager en de klacht

De klacht houdt in, kort samengevat en zakelijk weergegeven, dat verweerster in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen:

1. Haar website geeft onjuiste informatie over haar deskundigheid en vaardigheden;
2. Zij is op zondag bij klager thuisgekomen en heeft hem verteld dat hij er maar mee moet leven dat hij zijn zoon kwijt is;
3. Zij heeft zich niet gehouden aan de hulpverleningsopdracht van de GI waardoor parallel ouderschap nu een gepasseerd station is;
4. Zij heeft klager gedwongen een mediation overeenkomst aan te gaan terwijl hij dat niet wilde.

Volgens klager misleidt verweerster de boel ernstig. Zij blijkt namelijk, anders dan zij zich voordoet, niet de gekwalificeerde professional op het gebied van ouderverstoting/ouderonthechting/parental alienation syndroom te zijn. Dankzij verweerster ziet klager de zoon nu helemaal niet meer. In plaats van ouderverstoting te voorkomen heeft haar handelen dit juist opgeleverd. Het welzijn van de zoon is hierdoor aantoonbaar verslechterd. Verweerster is volgens klager een kwakzalver.

IV Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de klacht gemotiveerd betwist en daartoe, zakelijk weergegeven, primair gesteld dat klager niet duidelijk heeft gemaakt welk eigen belang hij heeft bij de klacht, hetgeen in strijd is met artikel 2.1.3 van het Reglement voor het Toezicht. De klacht van klager houdt namelijk rechtstreeks verband met een oproep in de facebookgroep “H” die eerder een algemene klacht tegen haar handelwijze heeft ingediend bij het College. Deze klacht is ongegrond verklaard. Klager dient daarom volgens verweerster niet-ontvankelijk te worden verklaard in zijn klacht.

Subsidiar heeft verweerster de klacht inhoudelijk gemotiveerd betwist.

Voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht zal daarop in het onderstaande nader worden ingegaan.

V De overwegingen van het College

Wat betreft de ontvankelijkheid

V.1. Artikel 2.1.3 van het Reglement voor het Toezicht (hierna RvT) luidt als volgt:

“1. Het College van Toezicht neemt geen klacht in behandeling als de klager daarbij geen belang heeft, tenzij naar het oordeel van het College behandeling van de klacht in het belang is van de psychologie of de psychologiebeoefening.

2. Klager wordt geacht belang te hebben wanneer hij voldoet aan de begripsomschrijving van de betrokkene zoals vastgelegd in de Beroepscode voor Psychologen.”

V.2. Het begrip betrokkene is in artikel 1.2 van de Beroepscode als volgt omschreven:

“Elke persoon die direct of indirect is betrokken bij het beroepsmatig handelen van de psycholoog of die daardoor in zijn belangen wordt geraakt; zoals de cliënt, de partner en naaste verwanten van de cliënt, de opdrachtgever, collega, student, proefpersoon, et cetera.”

V.3. Anders dan verweerster heeft aangevoerd is het College van oordeel dat klager ontvankelijk is in de klacht. Klager heeft daarbij voldoende belang in de zin van lid 2 van artikel 2.1.3 RvT. Klager heeft immers met verweerster twee gesprekken gevoerd over (mogelijk) door haar aan hem te verlenen diensten op het gebied van begeleiding bij omgangsproblematiek. Klager is daarmee betrokkene bij het beroepsmatig handelen van verweerster in de zin van artikel 1.2 van de Beroepscode.

Inhoudelijk:

V.4. Wat betreft klachtonderdeel 1 inhoudende dat verweerster volgens klager onjuiste informatie op haar website heeft staan over haar deskundigheid, geldt het volgende. Omdat de website van de praktijk van verweerster sinds december 2018 (het tijdstip waarop klager voor het eerst op het bestaan van verweerster als professional werd gewezen) is gewijzigd, heeft het College (met instemming van partijen ter zitting) de website van verweerster zoals deze thans luidt bezocht. Op die website heeft verweerster staan dat zij een (levensloop)psycholoog NIP is die bij SKJ geregistreerd is. En daarnaast dat zij haar ondersteuning aan families en professionals combineert met eigen onderzoek waaronder vanaf 2017 onderzoek in het kader van haar promotie aan de Universiteit Utrecht.

V.5. Uit de ledenadministratie van het NIP is gebleken dat verweerster lid is van het NIP en staat ingeschreven in het NIP-register psycholoog NIP.

Verweerster is dus gerechtigd het dienstmerk psycholoog NIP te voeren. Uit de op haar website genoemde informatie, de stukken en het aangevoerde ter zitting is niet gebleken dat verweerster dit op misleidende of onjuiste wijze in strijd met enig artikel in de Beroepscode doet. Evenmin is gebleken dat verweerster ten onrechte beweert promovenda te zijn aan de Universiteit Utrecht.

Klachtonderdeel 1 is dus niet gegrond.

V.6. Wat betreft klachtonderdeel 2 heeft klager aangevoerd dat verweerster onprofessioneel heeft gehandeld door op een zondag met hem af te spreken, maar dat hij dit op de koop toe heeft genomen omdat zijn nood hoog was. Verweerster heeft volgens klager op die zondag tegen hem gezegd dat zij er voor zou gaan zorgen dat hij niet meer boos zou zijn op moeder omdat zij hem zijn kind had afgepakt en dat hij vrede zou gaan krijgen met het feit dat hij zijn kind kwijt was.

Verweerster heeft op dit punt aangevoerd dat klager zelf akkoord is gegaan met een afspraak op zondag. Verweerster had toen de overeenkomst gezinsinterventie ter bespreking bij zich. Hieruit bleek al snel dat de begeleiding die verweerster kon bieden niet paste bij hetgeen klager wilde. Klager en verweerster zijn toen in goede harmonie uiteengegaan zoals blijkt uit de kort nadien door klager aan de gezinsvoogd gestuurde mail.

Onder deze omstandigheden kan het College niet vaststellen of verweerster tegen de zin van klager op zondag bij hem thuis is gekomen en daar heeft gezegd dat hij zijn zoon kwijt is. Dit komt omdat aan het woord van de één niet meer geloof kan worden gehecht dan aan het woord van de ander. In gevallen als deze is het vaste tuchtrechtspraak dat het verwijt van klager niet gegrond kan worden bevonden. Dit oordeel berust niet op het uitgangspunt dat het woord van klager minder geloof verdient dan dat van verweerster, doch op de omstandigheid dat voor het oordeel of een bepaalde verweten gedraging van de aangeklaagde tuchtrechtelijk verwijtbaar is, eerst moet worden vastgesteld welke feiten daaraan ten grondslag gelegd kunnen worden. Klachtonderdeel 2 is dus ongegrond.

V.7. Evenmin is vast komen te staan dat door toedoen van verweerster parallel ouderschap voor klager thans een gepasseerd station zou zijn (klachtonderdeel 3). Klager stelt hiertoe dat verweerster op grond van een opdracht tot hulpverlening van de GI verplicht was te zorgen dat parallel ouderschap gefaciliteerd werd op een manier die het welzijn van de zoon zou dienen. Tevens zou ouderverstoting hierdoor worden voorkomen. Klager wijst hiertoe op productie 7 door hem overgelegd op 24 december 2019. Deze productie met mailverkeer tussen klager, verweerster en moeder van 23 en 25 januari 2019 houdt naar het oordeel van het College echter niet in een opdracht tot hulpverlening van de GI aan verweerster. De inzet van verweerster is gevraagd in het kader van vrijwillige hulpverlening. Dat er geen verplichting voor de ouders en verweerster bestond blijkt bijvoorbeeld uit de mail van 23 januari 2019 afkomstig van klager (geciteerd onder 1.h) waarin hij voorwaarden stelt aan de begeleiding door verweerster en stelt *“Bij het vasthouden aan deze uitgangspunten ben ik akkoord (...)”*

Ook uit de mail van verweerster aan de ouders van 27 januari 2019 waarin zij schrijft het fijn te vinden dat beide ouders hun toestemming hebben gegeven en het feit dat verweerster een overeenkomst tot

gezinsinterventie voor de ouders heeft opgesteld blijkt dat hun toestemming noodzakelijk was voor begeleiding door verweester.

Het voorgaande leidt er toe dat klachtonderdeel 3 eveneens bij gebrek aan feitelijke grondslag ongegrond is.

V.8. Ook is niet vast komen te staan dat verweester klager op 17 februari 2019 zou hebben gedwongen tot de ondertekening van een mediation contract (klachtonderdeel 4). De door verweester overgelegde overeenkomst gezinsinterventie houdt naar het oordeel van het College en anders dan klager betoogt niet in dat er mediation (bemiddeling) tussen de ouders zal plaatsvinden. Blijkens de tekst van die overeenkomst, die door de ouders overigens niet is ondertekend, hield de interventie in dat de ouders inzicht zouden krijgen in de rol van de eigen emoties en gedrag en de mogelijke invloed daarvan op de zoon, waarbij de ouders de zoon het gevoel geven dat hij het recht heeft om van beide ouders te houden.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat klachtonderdeel 4 evenmin gegrond is, nu de daaraan ten grondslag gelegde feiten niet vast zijn komen te staan.

Het College komt tot de slotsom dat - nu ook overigens niet gebleken is van enig klachtwaardig handelen door verweester - de klacht in al zijn onderdelen ongegrond is.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht ongegrond.

Aldus gewezen op 4 november 2020

door:

mr. C.M. Berkhout, voorzitter,
mr. E.A.M. Driessen, secretaris,
mr. drs. M.J. Ariëns,
prof. dr. P.T. Cohen-Kettenis,
dr. J.P.C. Jaspers,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

w.g. C.M. Berkhout